

PHẦN V

“**H**ãy tha thứ cho Đông Giao, nó còn trẻ người non dạ ghen con. Ba xem như đó là một sự vay trả công bằng”.

Lời nói cuối cùng của ông Hồ, mãi đến cả tháng sau Hoàng Huy mới tìm gặp được Đông Giao. Suy cho cùng Đông Giao cũng đâu có muốn hại chết ông Hồ.

Còn Đông Giao, cô sa đà trong những cuộc vui thâu đêm suốt sáng. Cô lại tìm đến với Minh Vũ. Anh ta giống như một chỗ dựa cho Đông Giao những khi cô cần đến.

- Anh cho em cái này nè Đông Giao.

Minh Vũ hào phóng đặt vào tay Đông Giao một tờ chi phiếu năm chục triệu. Đông Giao như rớt mắt hỏi:

- Gì vậy?

- Em cầm số tiền này mà chi dụng.

Đông Giao cười nhạt cầm tờ chi phiếu lên. Tiền quả là có sức mạnh vạn năng. Nó tạo điều kiện cho cô chơi để quên nỗi buồn. Cô giễu cợt:

- Anh tin là tôi sẽ không ly hôn nữa sao?

- Nếu em ly hôn với anh thì em đúng là một kẻ điên nhất. Muốn Hoàng Huy đau khổ hơn, tốt nhất là em nên về nhà anh mà ở.

- Cám ơn. Tuy không ly hôn với anh, nhưng tôi cũng không muốn về nhà anh dù là để tá túc hay làm vợ anh.

- Nhưng chúng ta vẫn có thể làm bạn bè mà, đúng không? Nào! Mời em một ly rượu, coi như là chúc mừng giữa anh và em có một mối quan hệ tốt đẹp.

Minh Vũ rót rượu vào đầy hai cái ly, anh ta lấy một ly đặt vào tay Đông Giao và nói:

- Nâng ly lên nào, Đông Giao.

Không đắn đo, Đông Giao đưa ly rượu lên miệng uống cạn. Minh Vũ rót tiếp một ly thứ hai nữa. Anh ta ra hiệu cho phòng trà mở nhạc lớn hơn:

- Mở nhạc nào quậy quậy đó, sến quá mau buồn ngủ lắm. Cám ơn.

Anh ta hào hứng nắm tay Đông Giao đứng lên bước ra sàn nhảy:

- Nhảy đi Đông Giao!

Đám đệ tử của Minh Vũ cũng hào hứng bước ra nhảy theo, miệng mồm hét to theo tiếng nhạc.

Đông Giao nhảy như không biết mệt trong điệu nhạc mê cuồng. Cô muốn nhờ men rượu đẩy lui hết những phiền não trĩu nặng trong lòng.

Có một bóng người len vào sàn nhảy nắm tay Đông Giao và kéo cô ra:

- Em ra nông nổi như thế này đó sao giao?

Nhận ra người đó là hoàng Huy, đông giao rụt mạnh tay lại:

- Xin anh đừng làm phiền tôi nữa.

Minh Vũ cũng nhào ra theo. Anh ta tung thẳng một nắm đấm vào mặt Hoàng Huy:

- Tao cấm mày không được đụng đến cô ấy nữa, mày nghe rõ chưa? Mau dang xa khỏi cô ấy ngay.

Hoàng Huy gạt Minh Vũ ra. Anh cương quyết lôi tay Đông Giao đi, mặc cho cô hết sức vùng vẫy. Anh lôi cô ra đến xe, ấn cô ngồi vào ghế. Đóng cửa xe xong, anh vòng qua bên tay lái.

- Bỏ tôi ra! Anh không có quyền gì bắt ép tôi phải theo anh cả.

Minh Vũ chạy đuổi theo:

- Thả cô ấy xuống.

Mặc, Hoàng Huy cho xe phóng tới bỏ lại đằng sau Minh Vũ đang la hét giận dữ.

Đông Giao nằm im đầu ngả vào thành xe. Cô không chống lại Huy nữa. Con buồn ngủ và máy chung rượu khi nãy kéo hai mắt cô díp xuống.

- Giao!

Hoàng Huy cho xe chạy chậm lại. Anh chua xót nhìn Đông Giao. Cô như đang muốn hủy hoại cuộc đời mình. Tại sao phải như thế? Cô làm cho anh đau lòng quá.

Xe về đến nhà, vừa đỗ xe lại toan mở cửa ra, Hoàng Huy hoảng hốt khi thấy Đông Giao tựa mình, cô chồm tới nôn thốc nôn tháo trong xe, văng bắn vào cả người Huy và cả áo của mình. Anh đỡ đầu cô dậy, rút khăn giấy ra lau miệng cho cô.

Con nôn làm cho Đông Giao có vẻ tỉnh tỉnh lại, cô mở mắt ra, lơ lơ nhìn anh nói:

- Mặc kệ tôi! Đừng lo cho tôi nữa. Tôi chỉ là một đứa vứt đi.

Nói rồi, cô nhắm mắt lại bật khóc ngon lành. Hoàng Huy dịu dàng nói:

- Anh đưa em về nhà. Em say quá rồi giao à.

Đông Giao muốn chống lại, muốn từ chối sự lo lắng của anh nhưng sao từ chi cô như rũ liệt, mọi ý muốn phản kháng như không còn nữa, cô để mặc Huy bồng mình trong vòng tay. Đầu óc Đông Giao như bồng bênh, say say trong tay anh, cảm giác thật dễ chịu, cái cảm giác được chăm sóc, lo lắng. Ít ra là trong

lúc này anh cũng cho cô thấy là anh thật lòng lo lắng cho cô, gần gũi cô như cô đang thuộc về anh.

Hoàng Huy nâng Đông Giao dậy, anh ép cô uống cho hết một ly chanh nóng và gì nữa, Đông Giao vì quá mệt nên cô không ý thức được chuyện gì nữa hết.

Hoàng Huy ngồi ngắm Đông Giao ngủ. Cô có vẻ ốm đi nhiều so với cái lần gặp anh cuối cùng và nói chia tay ấy.

Cô từ chối sự chăm sóc của anh, từ chối sự hiện diện của anh trong cuộc đời cô còn anh thì lại không thể bỏ mặc cô, không những là vì trách nhiệm mà còn là vì tình yêu anh dành cho cô nữa.

Không hiểu từ lúc nào, anh đã cất hình bóng Nguyễn Phương vào một ngăn sâu trong trái tim để bắt đầu với Đông Giao, vì sự trong sáng hồn nhiên của cô đã thu hút anh và vì cả những bất hạnh trong cuộc đời mà cô phải gánh chịu. Nguyễn Phương không có cha nhưng cô lại có một người mẹ tuyệt vời, hết lòng yêu thương cô. Còn Đông Giao... Nắm bàn tay Đông Giao, anh áp nó lên má mình. Mong rằng khi em tỉnh lại em hiểu được rằng, những lỗi lầm của những người đi trước đã tạo ra quá nhiều nước mắt, xin đừng để nước mắt phải rơi nhiều thêm nữa.

Đông Giao bị đánh thức bởi những tiếng động thật khẽ. Cô nhận ra tiếng động từ nhà bếp vì ánh đèn sáng từ đó hắt lên.

Giật mình mở choàng mắt, Đông Giao ngạc nhiên nhìn xung quanh. Cô đang ở đâu thế này?

Đông Giao lồm cồm ngồi dậy. Đầu cô nặng trĩu. Hình như đêm qua, Hoàng Huy đã đưa cô về đây.

- Em dậy rồi hả giao?

Huy bước vào âu yếm nói:

- Anh đang làm thức ăn sáng. Em rửa mặt đánh răng đi rồi vào ăn sáng. Anh có chuẩn bị bàn chải với khăn mặt mới cho em đó.

- Đêm qua anh đưa tôi về đây à?

- Em say quá, nhảy cuồng loạn trong vũ trường. Sau này em đừng đi lại nhiều với Minh Vũ nữa, hẳn không phải là một người tốt đâu.

Đông Giao cười nhạt châm biếm nói:

- Còn anh, anh là người tốt chắc?

- Anh không dám tự xưng rằng mình là một người tốt, nhưng anh mong em suy nghĩ lại, không nên để những nỗi buồn phiền khuấy động mình mãi rồi tự đưa cuộc đời mình vào ngõ cụt.

Đông Giao lầm lì đi vào toa-lét. Cô nhìn mặt mình trong gương rồi chợt phát hoảng. Cô đang mặc áo của Huy đây mà. Cái áo rộng thùng thình, dài phủ đến gối. Cô quay ngoắt ra, thét to lên:

- Nghe tôi hỏi này.

Hoàng Huy giật mình giật mình quay vào cũng vừa lúc một cái gối bay thẳng vào người anh.

- Tôi hỏi anh, đêm qua anh đã làm chuyện gì với tôi hả?

Cố nén cười, Huy làm mặt nghiêm:

- Em say rượu, Nôn mưa tùm lum. Bẩn quá nên anh... Thay quần áo giùm em thôi mà.

- Ai khiến anh lo cho tôi hả?

- Không ai khiến cả. Chỉ vì anh... Yêu em thôi. Anh tuy hấp thụ nếp sống phương tây nhưng dù sao cũng là một người Việt Nam, anh thề rằng anh không hề lợi dụng lúc em say rượu cả.

Gương mặt của Đông Giao chợt chuyển từ giận dữ sang ngượng ngùng. Cô quay vào toa-lét đóng mạnh cửa lại, đứng luôn trong đó. Không cởi quần áo ra, Đông Giao đứng dưới vòi nước, cô mở nước thật mạnh cho chảy tràn lên đầu lên cổ mình.

Huy gõ nhẹ lên cánh cửa:

- Anh máng quần áo của em ở ngoài cửa nhé. Một lát em cứ lấy mặc. Đêm qua anh đã bỏ nó trong máy giặt, giặt sạch cả rồi.

Đông Giao im lặng. Nếu như Hoàng Huy không phải là con trai của ông Hồ, cô sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu khi được người mình yêu chăm sóc, quan tâm cho mình như thế. Đau đốn thay, cô yêu anh nhưng lại không thể đón nhận tình yêu của anh. Hai tuần lễ nay, cô trốn mình suốt trong phòng rồi đến lúc chịu không nổi, cô đi lang thang ngoài đường và gặp lại Minh Vũ, rồi theo hắn đến vũ trường uống rượu và nhảy nhót nhưng dường như nỗi cô đơn và đau xót vẫn chưa lắng xuống.

- Giao à! Em đừng tắm lâu quá, sẽ dễ bị cảm lắm đấy.

Thấy đã hơn một giờ rồi mà Đông Giao vẫn còn ở trong phòng tắm, Huy sốt ruột đập cửa. Bàn tay anh suýt chút nữa đập vào mặt cô khi cô vọt mở cửa phòng. Anh hốt hoảng thu tay lại.

- Tắm lâu quá sẽ bị cảm đó em.

Đưa cho Đông Giao cây lược, Huy nói:

- Em chải tóc đi.

Đông Giao lằm lì đựa tay nhận cây lược:

- Anh đựng nghĩ là anh lo lắng, chăm sóc cho em thì em sẽ tha thứ cho ba anh nhé.

- Em muốn nghĩ thế nào cũng đực. Nhưng anh muốn em biết là anh yêu em.

- Vậy còn Nguyễn Phượng? Anh mau quên người ta dự̃ vậy sao?

- Em muốn anh làm sao thì em mới chịu tin là anh yêu em chứ giao? Sao vậy em, khi anh vừa muốn quên Nguyễn Phượng đi thì em lại muốn xa rời anh, sao vậy?

Đông Giao quay lưng đi. Nào cô có muốn như vậy đâu. Cô cũng nhớ thương anh đến cháy lòng vậy. Nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện ba anh đã làm đối với mẹ cô là Đông Giao lại chịu không nổi.

Huy đựa tay lau nước mắt cho Đông Giao:

- Ba anh mất rồi. Hôm ấy sở dĩ anh không đựoi theo em là vì như thế. Ba anh bị đau tim nên ông ấy không chịu đựng nổi bất kỳ một đả kích nào. Ba mất rồi, anh cũng đau đớṇn lắm. Nếu không suy nghĩ, anh cũng có quyền oán hận em vậy. Em có hiểu không? Anh đâu cần phải lo lắng, vất vả đi tìm em như vậy.

Hoàng Huy vươn tay ra kéo Đông Giao vào lòng mình:

- Tại sao chúng ta lại đi đến nông nổi thế này hở em?

Hết cứng lòng đực nữa, Đông Giao khóc òa lên. Hóa ra cô cũng là người có lỗi dù lòng không cố ý. Nhưng vì sự hung hãn hôm ấy đã khiến cho ông Hồ vì cú sốc đó mà qua đời. Mãi đến bây giờ cô mới để ý thấy băng vải đen trên ve áo anh. Đông Giao nức nở:

- Xin lỗi anh, em không cố ý hại ba anh đâu.

- Anh biết. Nhưng có những chuyện xảy ra chúng ta không không chế đực. Hồi ấy ba anh đi lấy vợ và ba năm sau thì mẹ em đi lấy chồng. Hai người gặp nhau rồi tình yêu bộc phát. Mẹ em cảm thấy có lỗi với ba em nên bỏ đi. Chúng ta hãy quên hết những chuyện không vui đi em ạ.

Huy hôn lên những giọt nước mắt lắn trên má cô, những nụ hôn như xua tan áng mây mờ để chỉ còn tình yêu hiện hữu giữa hai người.

Đông Giao khép mắt đón nhận. Trong vòng tay của người yêu, mọi đau khổ dần vật như tan biến đi. Có một người đã vì cô mà không còn sống nữa, có lẽ cũng nên để mọi chuyện vào quên lãng.

- Hãy quên tất cả đi em!

Tiếng thì thầm của anh bên tai cô cùng những lời ngọt ngào và vòng tay ấm nồng.

“Có phải em đang bên anh?
Trên con đường trải dài hoa cỏ
Cho lòng em trở lại với lòng anh
Nhưng lá vàng về với cội cây xanh”.

- **G**iao này! Em trả tiền lại cho Minh Vũ đi. Bảo luật sư mau chóng hoàn thành thủ tục ly hôn với hắn. Anh muốn em dứt khoát mọi chuyện với Minh Vũ, đừng dây dưa với hắn nữa. Anh lo lắm.

Đông Giao cười khê:

- Hình như dạo này anh lo cho em quá rồi đó.

- Chứ sao. Khi yêu người nào mà chẳng vậy? Chỉ muốn người yêu của mình hoàn toàn thuộc về mình thôi.

- Nếu như trong trái tim anh còn có hình bóng của... Nguyễn Phương thì sao?

Huy chớp mắt bối rối:

- Cô ấy...

Đông Giao bật cười búng tay vào mũi người yêu:

- Em chỉ đùa với anh thôi. Em đâu có ích kỷ dữ vậy khi mà em có anh và vì em biết em rất giống cô ấy.

- Ngày hôm qua, anh mới điện thoại về Pháp, anh nói anh quen với một cô gái rất giống Nguyễn Phương, mẹ cô ấy mừng lắm. Bà ấy còn bảo là sắp về nước nữa.

Đông Giao cười vui vẻ:

- Vậy khi nào bác ấy về, anh dẫn em lại gặp bác ấy là được rồi.

- Dĩ nhiên rồi. Nếu anh cưới em thì anh tin chắc là bác ấy sẽ rất vui và rất yêu quý em.

Đông Giao đỏ mặt:

- Mình cưới nhau hả anh? Có nhanh quá không?

- Khi nào em hoàn tất thủ tục ly hôn với Minh Vũ xong thì chúng ta có thể cưới nhau rồi. Bộ em không muốn làm vợ anh sao?

- Đâu có. Nhưng mà em hư lắm, em không biết làm việc nhà đâu.

- Thì anh dạy em.

Rồi Hoàng Huy mê mãi cúi xuống tìm môi người yêu. Hình bóng Nguyên Phương giờ chỉ còn là bóng mờ trong quá khứ.

*“Chúng mình yêu nhau
Cần gì phải hỏi
Cả anh cũng không cần phải hỏi
Có bằng lòng... Lấy anh?”*

Có tiếng xe đỗ lại, hình như đó là bác phát thư. Nguyên Phương thần thờ, cô như nhìn thấy Hoàng Huy xuất hiện. Anh chạy xe tuôn vào, miệng hét to gọi tên cô. Nhưng giờ tất cả đã là quá khứ. Hoàng Huy giờ đã rời xa cô, xa đến nửa vòng trái đất.

Nguyên Phương cúi đầu, tay cô vô tình chạm lên chiếc nhẫn ngày nào Huy mua tặng cho cô. Lòng Nguyên Phương đau nhói, những giọt nước mắt ngập ngừng rơi xuống má.

Có lẽ anh đã quên cô rồi cũng nên. Đã hai năm qua rồi từ cái buổi chiều định mệnh ấy...

- Nguyên Phương, con tỉnh rồi à?

Bà Nga cúi sát xuống mặt Nguyên Phương:

- Con tỉnh rồi. Mẹ mừng quá. Con hôn mê đã mấy ngày rồi. Bây giờ con thấy trong người thế nào rồi?

Nguyên Phương nhăn mặt vì đau khi cự mình đồng thời dòng ký ức cũng vụt trở về. Cô hoảng hốt vùng dậy:

- Mẹ à! Anh Huy thế nào rồi hở mẹ?

- Mẹ không biết nhưng nghe nói nó bị thương nhẹ hơn con và ngày hôm sau thì đã tỉnh lại rồi.

- Anh ấy không sao thì con mừng rồi. Mà tại sao người ta lại không cho con và anh nhập cùng một bệnh viện vậy hở mẹ?

- À! Có lẽ tại vết thương của con nặng hơn chăng?

Một chiếc chân của Nguyên Phương đã bị dập nát và một bên mặt cô lúc văng ra khỏi xe khi xe lật cũng bị tàn phá. Nguyên Phương hãi hùng đến chết lịm khi biết được tin này. Nhưng còn một điều khiến cô hãi hùng hơn mà mãi đến hơn sáu tháng sau cô mới được biết:

- Mẹ nói với mọi người và Hoàng Huy là con đã chết rồi dù thật sự... Con hãy hứa với mẹ là con sẽ quên Hoàng Huy đi nghen con.

- Tại sao vậy hở mẹ?

- Vì Hoàng Huy chính là con của ông Huy Hồ, một kẻ mà mẹ căm ghét. Mẹ mới biết chuyện đó sau này thôi. Hãy hứa với mẹ là quên Hoàng Huy đi nghen, Nguyên Phương.

Nguyên Phương thần thờ. Hứa hay không thì giờ anh cũng đã ngỡ rằng cô đã chết, thân vùi sâu dưới lòng đất lạnh. Một cái chân cụt và gương mặt bị tàn phá không còn nguyên vẹn nét đẹp của ngày nào, điều đó cũng là bức tường ngăn cản cô đến với anh rồi.

Đúng là định mệnh. Mong rằng qua một thời gian, anh sẽ quên cô và cô cũng vậy.

Nắng đã lên cao, Nguyên Phương cắp cây nọ lần đi vào nhà. Bà Nga thấy bóng cô giật mình giấu vội phong thư. Nhưng nghĩ sao, bà lại đưa ra cho cô:

- Con xem đi. Là thư của thằng Hoàng Huy đó. Nó báo tin là nó đã cưới vợ.

Cưới vợ? Nguyên Phương nghe trái tim mình se thắt lại, đau đớn. Hoàng Huy đã có vợ. Có nghĩa là anh đã hoàn toàn quên cô.

Nguyên Phương run rẩy mở phong thư ra. Vẫn là nét chữ rắn rỏi quen thuộc của Huy và thêm một bức ảnh nữa, bức ảnh chụp Hoàng Huy và vợ. Nguyên Phương chột mở to mắt ra. Cô kêu lên:

- Mẹ!

- Đúng là định mệnh đó con. Ông trời thật trớ trêu. Đông Giao là tên vợ của Hoàng Huy.

Lá thư và tấm ảnh rơi xuống đất. Không gian chìm trong nặng nề trầm lắng. Thật lâu, bà Nga ôm lấy Nguyên Phương:

- Mẹ mong con hãy dũng cảm đón nhận sự thật.

- Tại sao lại như vậy được hở mẹ? Tại sao con lại phải chịu quá nhiều thiệt thòi như thế, người yêu bây giờ lại trở thành chồng của chị gái mình.

Minh Vũ đi thật nhanh vượt qua cô gái trước mặt. Nếu cô gái kia không bị tật một bên chân và một bên mặt bị tàn phá thì chắc anh đã nhầm cô ta với Đông Giao. Sao hai người này lại có thể giống nhau đến thế nhỉ? Hai ngày nay, cô ta đến đánh đàn cho nhà hàng sao mai. Phải công nhận là tiếng đàn của cô réo rắt, rung động cả lòng người.

- Chào cô!

Nguyên Phương đứng lại! Theo phép lịch sự, cô gật đầu chào lại Minh Vũ. Hân tười cười:

- Tôi tên là Minh Vũ. Là giám đốc Công Ty Vận Tải Đường Biển Minh Phương. Trông cô rất giống một người mà tôi quen... Làm tôi cứ tưởng nhầm là cô ấy.

Thấy Nguyên Phương đứng yên không phản ứng, Minh Vũ rút ra tấm danh thiếp có tên mình và một tấm ảnh:

- Hân hạnh được làm quen với cô. Cô có quen với người trong tấm ảnh này hay không?

Nguyên Phương mở to mắt. Cô lịm người đau đớn khi nhìn thấy tấm ảnh cưới của Đông Giao và Hoàng Huy. Đã chuẩn bị sẵn cho mình tư tưởng để đón nhận sự thật, nhưng cứ nhìn họ ở bên nhau là Nguyên Phương lại cảm thấy đau đớn lẫn bàng hoàng run rẩy.

Minh Vũ ngăm quan sát thái độ của cô gái trước mặt. Về bất thần kia cho anh hiểu là cô gái này cũng đang dao động trong lòng dù cô đã cố gắng kìm nén cảm xúc. Nếu như không có vết sẹo trên má trái, Nguyên Phương chắc hẳn là một cô gái rất xinh đẹp, mái tóc dài che khuất gương mặt tạo cho cô một vẻ đẹp liêu trai. Nguyên Phương và Đông Giao thật ra có mối quan hệ gì?

- Cô có quen cô gái này không, cô Nguyên Phương?

- Anh quen với hai người này à?

- Có chứ. Quen rất thân. Nếu cô muốn, tôi sẽ giúp cô làm quen với họ.

- Thôi, cảm ơn.

Nói rồi Nguyên Phương lách người qua định đi. Minh Vũ không đuổi theo mà chỉ đứng tần ngần nhìn theo cô. Mối hận đối với Hoàng Huy anh vẫn chưa quên đâu. Nhưng... Quân tử trả thù mười năm vẫn chưa muộn mà. Hãy đợi đấy, Hoàng Huy!

Nguyên Phương vẫy một chiếc taxi, cô ngồi nhanh vào, đóng mạnh cửa xe lại, nói địa chỉ mà mình muốn đến rồi ngồi ngả người ra sau, khép mặt lại sau chiếc kính đen. Lẽ ra cô không nên về Việt Nam. Trở về nước, nỗi khao khát ấy luôn cháy bỏng trong lòng của mẹ và cô. Về nước, cô sẽ đối diện với Hoàng Huy, chắc chắn là như vậy và sẽ gặp lại... Người chị song sinh.

Từ trong góc sâu thẳm của trái tim mình, Nguyên Phương cố biện minh cho Huy. Cô hiểu tại sao anh đem lòng yêu và cưới Đông Giao. Điều này làm cho cô đau khổ. Anh đang hạnh phúc, vậy có nên gặp lại hay không?

Mở cửa cho Nguyên Phương, bà Nga lo lắng khi nhìn thấy những giọt nước mắt và gương mặt tái nhợt của con gái.

- Con sao vậy?

- Con...

Nguyên Phương ngả vào lòng mẹ. Cô khóc âm thầm.

- Con đã biết tin gì của Đông Giao rồi à?

- Dạ.

- Nó đang ở đâu, con có biết không?

Nguyên Phương lắc đầu:

- Con không gặp, nhưng có người biết cô ấy. Họ có cho con tấm danh thiếp và cả bức ảnh này nữa.

- Đưa cho mẹ xem.

Bà Nga cầm lấy. Tấm ảnh chụp đám cưới khiến cho bà xúc động. Là Đông Giao! Đúng là nó rồi. Chỉ cần nhìn sơ thôi là bà cũng đã biết đó là Đông Giao dù đã hai mươi năm mẹ con xa cách.

- Mẹ có muốn gặp lại Đông Giao không? Hay là để con gọi điện thoại cho người này.

- Mẹ chưa muốn ba con hay và bà ấy biết sự trở về của mẹ con mình. Đối với họ, mẹ con chúng ta là những người đã chết.

- Nhưng mục đích mẹ trở về lần này là để gặp Đông Giao mà?

- Nhưng nếu Đông Giao biết con còn sống thì nó sẽ đau khổ lắm đó, con gái. Cũng như con đang đau khổ vậy. Một đứa đau khổ đã đủ lắm rồi, mẹ không muốn đứa kia cũng phải chịu như thế.

Nguyên Phương cúi đầu:

- Vậy con tùy mẹ quyết định vậy.

Nguyên Phương đi về phòng mình. Đóng cửa lại, cô ngồi bất động. Nỗi đau tình yêu giày vò cô đến tận cùng. Vậy là cô đã mất người yêu vĩnh viễn, trái tim anh đã có một hình bóng khác chiếm hữu. Có lẽ anh đã quên hết rồi những kỷ niệm ngày xưa.

Chọn một bàn gần chỗ Nguyên Phương ngồi đàn, Minh Vũ vờ đưa điện thoại lên bấm số, nhưng kỳ thật anh ta ngầm chụp ảnh Nguyên Phương. Gần một chục tấm ảnh chụp Nguyên Phương ngồi đàn, dáng thanh thoát, mái tóc xõa một bên.

Chờ cho Nguyên Phương đàn xong, Minh Vũ bước đến bên cạnh cô:

- Tôi mời Nguyên Phương một ly nước nhé!
- Cám ơn anh.

Không khách sáo, Nguyên Phương bước theo Minh Vũ. Minh Vũ cười vui vẻ:

- Cô mới đến làm việc cho nhà hàng này nên không biết đó thôi, chứ tôi là khách thường xuyên của nhà hàng này. Chính tại nơi này tôi đã quen biết với Đông Giao.

- Đông Giao? Người mà anh nói là trông rất giống tôi đó có phải không?
- Đúng là cô ấy đấy. Nhưng cô ấy đã bỏ tôi rồi.

Minh Vũ giấu kín chuyện đám cưới của mình và Đông Giao mà chỉ thở dài:

- Cho nên bây giờ nhìn thấy cô, tôi cứ tưởng đó là cô ấy.
- Anh yêu cô ấy lắm sao?
- Phải.
- Cô ấy bây giờ đang ở đâu?

- Gia Lai. Đã làm vợ người ta thì phải theo chồng chứ. Cô có biết Gia Lai hay không?

- Không. Tôi chưa đến đó bao giờ. Vậy... Đông Giao không còn sống ở Sài Gòn nữa sao?

- Ít lắm! Cha cô ấy đã có vợ khác rồi. Cha mẹ đều ở riêng cả. Về làm gì.

Nguyên Phương nâng ly rượu lên uống. Cô còn rất nhiều chuyện muốn tìm hiểu về Đông Giao, nhưng không tiện hỏi nên thôi. Ai ngờ hai người là chị em song sinh, mỗi người sống một phòng, mỗi người một hướng đi khác nhau nhưng trái tim lại dành cho chỉ mỗi một người đàn ông.

Chào Minh Vũ, Nguyên Phương trở lại cây đàn. Tiếng đàn của cô đêm nay có lúc nghe như nức nở chơi vui, có lúc lại cuộn cuộn như đê vỡ...